

височини въ паметнитѣ дни 9, 10 и 11 августъ отъ освободителната война; тѣхния храбъръ полководецъ, генералъ Столѣтовъ, бѣ имъ съобщилъ вѣрата на Царя-Освободителя, надеждата, че тѣхната сила ще да съкруши петвѣковния врагъ на българската земя.

Тая вѣра и надежда ни прѣдава поестътъ въ слѣднитѣ слова :

„Млади опълченци!

„Вѣнчайте България с'лаврови вѣнци

„На вашата сила Царьтъ повѣри

„Прохода, войната и себе дори!

„При тѣвъ думи прости дружинитѣ горди

„Очакватъ геройски вражескитѣ орди,

„Бѣсни и шумещи! — О! геройски часъ!*

Шипченскитѣ тържества бѣха велико празненство за Българския народъ, взрѣиъ четвъртъ вѣкъ назадъ въ миналото, когато се изкупваше свободата му. Днесъ той изпълняваше едно таинствено повеление на духа прѣдъ Бога, даваше обѣтъ да почита навѣки паметъта на великия Царь-Освободитель, на героитѣ синове на руската земя, и да слави живитѣ борци за даруваната имъ свобода. И кому слѣдъ Бога българския народъ е длъженъ да благодари, ако не на майка Русия, — прѣдъ нетлѣнния паметникъ на Царя-Освободителя — символа на свободата?....

Българино, вижъ твоя спаситель! Надѣй се и обоснови твоего величие върху съгласието, единението и любовъта на всички славяни съ майка Русия, тамъ е нашето спасение, сила и мощъ за довършване завѣтния народенъ идеалъ — обединението на цѣлкупния български народъ и тържеството на славянский родъ, прѣдречено отъ свѣтовната история...

* Вазовъ, Опълченцитѣ на Шипка.